

06/03/2023

Патријарх Порфирије рукоположио ђакона Стевана Јовановића у свештенички чин

Његова Светост Патријарх српски г. Порфирије началствовао је 5. марта 2023. године, у Недељу Православља, светом Литургијом храму Светог Саве на Врачару.

Саслуживали су преосвећена господа епископи шабачки Јеротеј и ремезијански Стефан, архимандрити Василије (Костић) и Прокопије (Тајар) из Антиохијске Патријаршије, презвитери и ђакони Архиепископије београдско-карловачке у молитвеном присуству многобројног верног народа. У току свете Литургије, патријарх Порфирије је рукоположио ђакона Стевана Јовановића, помоћника председника Одбора за верску наставу Архиепископије београдско-карловачке и једног од најобразованијих богослова млађе генерације, у чин свештеника.

Пре него што је прочитан Синодик Православља, у коме је садржано објашњење поштовања светих икона Господа Христа, Пресвете Богородице и

свих светих, беседио је Патријарх српски г. Порфирије:

- У име Оца и Сина и Светога Духа. Браћо и сестре, данас је Недеља Православља. Шта је Недеља Православља? То је дан када се ми литургијски, црквено сећамо великог догађаја који се збио у Цариграду 843. године. Дуго је трајао немир у Цркви Христовој – као што видимо, увек је немира било – а овај се тицао се поштовања икона. Наиме, предање Цркве, вера Цркве, догматика Цркве у иконама је видела израз наше вере. Они који су били против поштовања икона нису били напросто против нечега што је неки обичај, него су били против истине Богом откривене, јеванђељске истине да је Исус Христос Богочовек, да је потпуни човек и потпуни Бог. Најпре, једни су тврдили да Он није Бог, то је била и тема Првог васељенског сабора, а онда касније су други, монофизити, тврдили да Он није човек.

Ми знамо да Логос постаде Тело, како каже јеванђелист Јован. Знамо да се у личности Христовој открива и потпуни Бог, али и потпуни, истински, аутентични човек. У Њему имамо откривену истину ко је то Бог, али исто тако и ко је и какав треба да буде човек. С обзиром да је Бог постао човек, Он је показао да је са нама, да је нама доступан и да је неко ко се у потпуности са нама поистовећује. Отуда ми имамо могућност личног искуства, о чему говори данашње Јеванђеље.

Када апостол Филип сведочи о томе да је Исус Месија Натанаилу, овај сумња. Филип не потеже за идеолошким доказима и логичким аргументима, него каже: Дођи и види. Дакле, дођи и види, стеци искуство, сам се увери, а моћи ћеш да се увериш ако си отворен, ако трагаш за Богом, ако трагаш за вечношћу. Ако си ставио себе у центар света и да оне који су твоји најближи, оне који су поред тебе, па све до последњег човека и читаве твари која постоји, хоћеш себи да подредиш, онда наравно да си затворио своје срце за искуство сусрета са Христом, у којем је потпуни Бог и потпуни човек.

Дакле, Бог је учинио да ми имамо искуство, а не само идеју о томе да Он постоји и да домишљајући се замишљамо какав Он може бити. Свако може имати лично искуство које је увек сагласно са искуством светих, са искуством Цркве. То се постиже смирењем, подвигом, молитвом, вером, вером која је потпуно предавање Богу и поверење у Њега. Будући да имамо могућност да Га додирнемо, да са Њим дођемо у заједницу, ми можемо то и насликати. Можемо приказати то своје искуство, ту људску димензију у личности Христовој полазећи увек од чињенице да смо саздани по Његовом лику и да смо ми иконе. То значи да је сваки други човек икона, икона жива. Изображавајући у својој души Христа тако што ћемо живети у складу са

Његовим заповестима, имајући искуства заједнице са Њим, ми можемо насликати Њега и ставити пред себе Његов лик и Његову икону не као нешто што обожавамо, него као нешто што поштујемо и што је наш прозор у вечност, прозор који нас води ка Њему, али у исто време прозор који нам помаже да Њега можемо да доживимо.

У том смислу они који су се борили против икона, борили су се заправо против православне вере у њеној целини, у њеној потпуности, против њеног погледа на живот и против њеног начина живота. И данас има много оних који су иконоборци. На тај начин они, да употребим ту реч, изгоне Бога са оне стране границе између историје и вечности. Они на тај начин у потпуности аутономизују историју од вечности и чине је антропоцентричном. Поштујући иконе ми само хоћемо да кажемо да за нас наш живот не само да није антропоцентричан и егоцентричан, није ни богоцентричан, него је богочовекоцентричан. Историја је простор наше заједнице са Богом. Отуда су важне иконе и отуда су се они који су хтели да своја људскоцентрична и антропоцентрична учења потуре као учења Цркве, жестоко се борила против истинског и аутентичног учења Цркве. Са друге стране Црква није одустајала од себе и од своје вере, иако је наравно у тим временима била подвргавана многим најтежим гоњењима и мучењима. Али 787. године у Никеји царица Ирина – која је била дубински верна и православна, која је била на челу империје после смрти њеног мужа који је био иконоборац – заједно са патријархом Тарасијем је организовала Седми васељенски сабор – дакле, учинила је споља могућим организовање тог сабора – на којем је дошло до прослављања икона, тј. до исповедања православне вере у то да икона изражава нашу веру у Христа као богочовека, као истинског Бога и истинског човека. И после њеног упокојења, поново су се јавили иконоборци, да би онда 843. године у Цариграду царица Теодора заједно са патријархом Методијем организовала још један сабор који је потврдио Седми васељенски сабор и који је прославио иконе. Свети Методије је тада саставио Исповедање вере – Синодик којим се исповеда вера у свим њеним сегментима како ми учимо и верујемо и како по вери тој живимо. Интересантно је да су, видите, две царице – чији су мужеви били иконоборци, прогонили иконе, проповедали погрешну веру, били јеретици – тајно чувале православну веру и после упокојења њихових мужева вратиле вери православној место у њиховом животу и у животу Цркве.

Важно је да славимо данашњи дан зато што вера православна, догма православна, учење православно није тек нека идеологија, није ни тек неки наш напор да дођемо до метафизичких истина, него је исправна вера

предуслов исправног живота, а исправан живот се само изражава, формулише речима у догматима у православној вери. Отуда ми неретко кажемо да не пристајемо на модернизам у смислу измене нашег начина живота, јер би то значило измену наше вере. И обрнуто, нити хоћемо да кажемо да смо ми конзервативни, у смислу да не прихватамо цивилизацијски напредак. Ми се само држимо Јеванђеља Христовог и његових принципа, а њих усклађујемо и примењујемо у сваком времену и простору. Нека би Господ

истински
а буде у

spc.rs